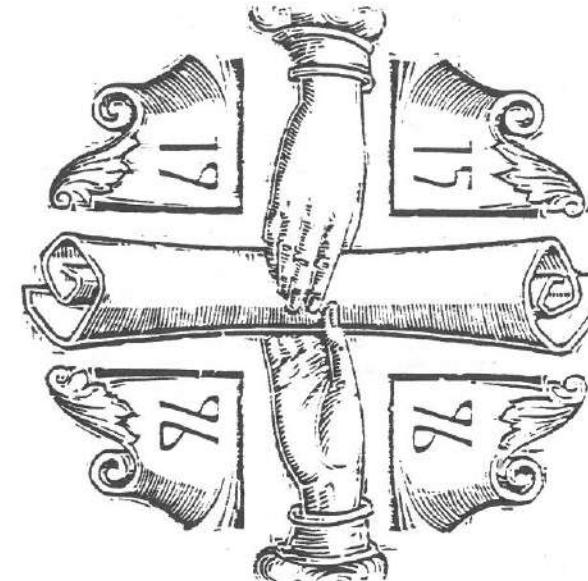

БІЛГОВІСТ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 6 (66) Рік VI

Змагання Митрополита Андрея Шептицького до церковної єдності

Шасливий народ, якому Бог дає добрах і мудрих провідників, а напому народові Бог дав аж двох таких кого і Кардинала та Патріарха Йосифа Сліпого.

Митрополит Шептицький походить з боярського роду, що був відомий у нашій історії вже в XI ст. Його висока освіта і знайомство з багатьма великими вченими світу, його довголітнє наявніше становище в Українській Католицькій Церкві та його висока працедельність, підтверджена геройськими чеснотами, зроблені його взірцевим Божим Слугою. Т сьогодні 5 мільйонів вірних греко-католиків, розкиненіх по всіх континентах світу, моляться за те, щоб Всеанська Церква проголосила його святым.

Сьогодні ми приглянемося намаганням нашого величного Митрополита стосовно порозуміння між двома українськими Церквами – Православною і Греко-католицькою та призведемося над його поглядами про можливості об'єднання цих двох Церков. До цього порозуміння змагався колись і митрополит Петро Могила 370 років тому.

Свою думку про об'єднання двох українських Церков в одну Христову Церкву українського народу, митрополит Андрей Шептицький виступив багаторазів у своїх особистих стосунках з православними вірними в Москві, Петрограді та Києві. Як також у своїх виступах і дискусіях під час унійних з'їздів (Закінчення на 3 сторінці)

червень 1996 р.

Третій Ангел вже засурмив!

«І засурмив третій Ангел – і велика зоря стала на третину річки та на воді джерела. А імення зоріїїї Поган. І стала третина води, бо як полин, і багато людей повириали з водою, бо згірка вона...» «Апокаліпсіс».

Те що сталося у Чорнобилі десять років тому настільки стрімко переросло тогочасний досів людства, що й досі з помітним опором піддається дефініційному означення. Міра нечуваної трагедії все ще шукає, шукає її не знаходить того слова, в якому вона б видилась у всій своїй повноті.

Тодіни можновладци України, підписуючи до другу стократ профіційовану офіційну інформацію, згадувались на термін «аварія». І в прому був певний казуїстичний розрахунок. Адже даниe поняття виробів її т.л. Оскільки ж в умовах реального содіадзу багато чого було крихким, то ламалося пошиль тут і там, настільки часто, що маси до цього вже і привычайлися, звикли і так насправді навіть були б трохи занепокоєними, коли б – о диво! – все точилася б гладко та безперебійно. Одним словом, поняття «аварія», яким тоді живво оперували насправді було з погляду кервінітства не тільки самим оптимальним, а ще й синонімом допустимим.

(Закінчення на 7 сторінці)

Проша до Крехова

Хто ж не чув про цю прекрасну місцевість на Україні, що погожена недалеко Жовкви?

Нам, вірним перемиської греко-католицької спархії, у цьому році 19 травня пощастило відвідати крехівський монастир отців Василіян, де вперше післи він відбувся величний відпустовий празник на свято Миколая (22 травня). На торжество запросив нас під час реколекційних наук ігумен, о. Теодозій Янків. Організацію проши занялася Марійська дружина, з що діє при катедральному соборі. Охочими зібралися немало і двома автобусами вирушили ми в напрямку Гребенного, по дорозі підбираючи прочан з Поздача, Хотинця, Любич-Корол. та Гребенного.

Кордон вдалося перехати дуже скоро.

О 11.00 годині могли ми вже взяти участь

в Архиєрейській Літургії, яку правив і голосив проповідь владика Юліан Гбур.

(Закінчення на 2 сторінці)

Українська греко-католицька митрополія у Польщі

За повідомленням інформаційних агентств Апостольська Столиця встановила нові душпастирсько-адміністративні структури для греко-католиків у Польщі. Покликано провінції: Перемисько-Варшавську/митрополію, у склад якої увійшла Перемисько-Варшавська архиєпархія, що включася територію Польщі по правому боці Вісли та Вроцлавсько-Гданська спархії, яка обіймає територію по лівому боці Вісли.

Архиєпископом митрополітикою перемисько-варшавським назначено владику Івана Мартиняка, а вроцлавсько-гданським епископом отця митрата Тедорія Майковича. Обидва епископи є членами Єпископату Польщі.

Рішення Апостольської Столиці, як повідомляють агентства, має основне значення для відбудування структур Греко-Католицької Церкви у Польщі, яка в післявоєнній історії була промовчаною, певигідною і переслідуваною. Подається, що Церква нараховує в Польщі приблизно 200 тис. вірних, які, в основному, після переселення у 1947 р., проживають на території Північної та Західної Польщі.

NUNCIATURA APOSTOLSKA
W POLSCE

N. 432296

KOMUNIKAT NUNCIATURY APOSTOLSKIEJ

Ojciec Święty Jan Paweł II - w duchu pasterskiej troksi o Kościół we wszystkich jego obrzędach - dokonał całkowitej reorganizacji struktur duszpastersko-administracyjnych duchownosakowycznych struktur organizacyjnych tego obrzędu:

1. Ustanowiono: Provincia Kościoła (Metropolia) obrządku greckokatolickiego (bizantyjsko-ukraińskiego) w Polsce i nadal jej nazwą: Metropolia Przemysko-Warszawska". W skład Metropolii wchodzą dwie nowo utworzone jednostki administracyjne: a) Archidiecezja (Archidiecezja Przemysko-Warszawska obejmująca terenem w granicach Archidiecezji Krakowsko-Częstochowskiej obiejmującą terenem w granicach Archidiecezji Warszawsko-Gdańskiej obejmującą terenem w granicach Archidiecezji Lubelskiej) b) Diecezja (Diecezja Wroclawsko-Gdańska obejmująca terenem w granicach Diecezji Szczecin-Kamieńską wynikającą z tej diecezji Ojca Świętego okresi specjalny Dekret Reezespondente Poliskej po tevej stronie rzeki Wisły. Szczegółowe ustalenia wynikające z tej diecezji Ojca Świętego określają dekretem Dekret Szczecin-Kamieński).

2. Mianowali: a) Arcybiskupem Metropolitą Przemysko-Warszawskim obrządku greckokatolickiego (bizantyjsko-ukraińskiego) ks. bpa Jana MARTYNIAKA, duchownosakowskiego Biskupa Przemyskiego tego obrzędu;

b) Biskupem Wroclawsko-Gdańskim obrządku greckokatolickiego (bizantyjsko-ukraińskiego) ks. mitra Teodora MAJKOWICZA, duchownosakowskiego Wikaariusza Generalnego Diecezji Przemyskiej tego obrzędu.

(Закінчення на 2 сторінці)

Роз'єднання в Католицькій Церкві і Екуменічні Собори

Сьогодні в популярним користуванні є назва «Католицька Церква», яка стосується так до Латинської (під проводом Римського Престолу) як і Східних Церков, які визнають єдність з Римом.

У протилежність до Католицької Церкви, в популярному розумінні, існує Православна Церква Сходу, до якої входять різні національні Церкви. Історична наука таким чином розуміння поняття «католицька Церква» відкидає як явно помилковий.

Згідно з науковою Христовою Церквою назва «Католицька Церква» містить у собі всі національні помісні Церкви, які воно визнають у їхньому місці. Символ Віри і вірили в усі правила віри: слово «Символ Віри» чи вроно повторюють у їхньому місці. В усіх Церквах східного обряду чотирих традиційних патріархатів, тобто Константинопольського, Олександрийського, Антиохійського і Єрусалимського, а також у всіх пізніших Патріархатах (в тому також у Московському патріархаті) обов'язує в щоденних молитвах і літургічних відправах «Нікейський Символ Віри». Цей символ Віри був установлений у грец-

ько-латинським митрополитом Символом Віри і вірили в усі правила віри: слово «Символ Віри» чи вроно повторюють у їхньому місці. Тут поміщується, між іншими, така правда віри: слово «католицький» в придметній формі у греко-слов'янській течії, «загальний», «універсальний», «загальний разом». При перекладі «Нікейсько-Константинопольського Символу Віри» на латинську, а пізніше на інші мови (німецьку, французьку, англійську) слово «католицький» залишено без перекладу. У загальному відношенні, звичайні, не можна, бо не всі визнають подібну засаду, але є байдужно макнуту рукою на такий спосіб мислення також неможливо. Викованням, отже, повинні ми займатися всі – від

(Закінчення на 2 сторінці)

Роздуми над шкільним журналом

До першого класу початкової школи батьки запилють дитину, щоб, згідно з державним законом, розпочати едукаційний процес свого нащадка. Дитина появляється в мурах школи і для багатьох здається, що від цього моменту ціла відповідальність за виховання та едукацію спадає на вчителя. Немов від цього моменту можна зайнятися собою і власними справами, а дітьми хай опікуються ті, яким «за це платять».

У загальному відношенні, звичайні, не можна, бо не всі визнають подібну засаду, але є байдужно макнуту рукою на такий спосіб мислення також неможливо. Викованням, отже, повинні ми займатися всі – від

(Закінчення на 4 сторінці)

Роз'єднання в Католицькій Церкві і Екуменічні Собори

(Закінчення з 1 сторінки)

Ремонт Святоюрського архикатедрального собору триває

Реставрація собору св. Юра УГКЦ неодноразово обговорювалася в засобах масової інформації. Після телепередачі, в якій взяли участь кервники усіх діланок рестарації, а також протоієрей Львівської Архиєпархії владика Юліян Ібур і настоятель собору о. Ростислав Гладик, минуло більше місяця. Як ле реставрація? І чи не суперечить її концепція Кодексу Канонів Східних Церков? Із таким запитанням звернулися ми до владики Юліана Ібура: «*Реставрація іде повним ходом. Замережено руйнування, ми чекаємо фінансування. Грошей немає, але треба все належне покладатися на Господа. Церква св. Юра будувалася 8 певний історичний момент, коли була своя мода, яка не суперечить канонам. Але її канони, зрештою, нічого на чо не говорять, що єдине літургійні притиски.* У храмі св. Юра іконостас разміщений в східниці і там є певний історичний момент, коли ляготи були ікони. Я був в Болгарії і Румунії, там іконостас також не доприпустився разміщення. С іконостас і вільно розміщені ікони. Йдеться про те, щоб залишити концепцію автора, який будав церкву. Запрестоловна архітектура нашої церкви, скульптурне обображення – Господь Бог, Творець неба і землі – охоплює цілий храм, і якуди забудувати вхід, то його нікто не побачить. Краса Юра показується сама, коли ми повернемося до задуму архітектора».

Глави релігійних конфесій України за прийняття нової Конституції

17 травня у Києві відбулася зустріч віце-прем'єр-міністра України Івана Кураса з главами представниками найбільших релігійних конфесій України. Учасники зустрічі прийняли «Звернення до віруючих громадян України», в якому, зокрема, говориться: «Високого метою нашої молодої держави є досягнення в суспільстві миру і злагоди, духу братерства і єдності, війської свободи і демократії. Важкаємо, що практиче здійснення цих величезних завдань залежить від нової Конституції, за прийняттям якої ми виступаємо».

У зверненні обґрунтуються необхідність найвиділеного прийняття основного закону нашої держави. «Цей документ слугуватиме незалежним гарантам подоланого прогресивного поступу. Його принципові положення покликані забезпечити всебічний розвиток українського суспільства, в тому числі і в сфері церковно-делегативних відносин».

Представники релігійних конфесій також висловили сподівання, що нова Конституція проголосить принципи відкритості Церкви від держави та рівність усіх діючих релігійних організацій, що сприяють розвитку незалежної Української держави.

Зава закінчується словами «Іменем Всеогнівного Бога закликася до цієї благородної справи всіх співвічизників», під якими підписалися: префектствоєтель УПЦ МП митрополит Київський і всієї України Володимир Сабодан, патріарх Київський і всієї Русі-України УПЦ КП філарет Денисенко, патріарх Київський і всієї України УАПЦ Дмитро Ярема, екзарх Київсько-Вінницької УГКЦ Любомир Гузар, архієпископ Львівської архиєпархії РКЦ Мар'ян Яворський, президент Союзу євангельських Християн Баптистів України Григорій Комендант, голова Союзу Християн Віри Євангельської-П'ятидесятників України Микола Мельник та інші.

Часопис «Пізняй Правду»

У квітні цього року тиражем 2 тис. примірників вийшов перший номер антисектанського часопису «Пізняй Правду». Засновник і видавець: ректорат Львівської греко-католицької Духовної Семінарії Святого Духа.

Свогоєдніння релігійна палітра України є досить розмаїтою. Велика кількість нових месіїв, проповідників, лжевчитець, екстрасенсів. І напівблгий, духовно вистраждалій народ кидається від одного до другого «духовного» провідника, сподіваючись на якесь чудо. Багато хто з віруючих людей будь-якої конфесії чи релігійного напрямку впевнен, що вони якраз є в цій копіарі, де добром пастирім є Христос. А чи так не насправді? Саме на такі запитання і даватиме відповіді часопис. У ньому читачі зможуть ознайомитися з думками великих богословів-містиків, перкових істориків та роздумами молодих науковців.

спогiдає:

Коли перекладено Символ Віри на старо-болгарську мову як літургійну, то грецьке слово «католицький» перекладено словом «соборний», тобто «зібра-ний разом». Цей переклад прикметника «католицький» залишило пізніше в українській та російській мовах без змін. Внаслідок цього та частини Символу Віри в первісткій мові – «соборну» – відому в Україні та в інших країнах, але вже виключено на польській мові – «православну».

Оголох назва «Католицька Церква» в окресленні із царської та візантійської мови зазначається як «Соборна Церква» або «Соборну і Апостольську Церкву». Західні слов'янські народи, тобто чехи, польські слов'яни вживали Символу Віри у повному перекладі, тобто переклали грекське слово «καθολική» на загальний (в польській мові – «κρονωψεστηνη»).

Символу Віри означає «Соборна Церква» в спільному апостольському традицію. Така Католицька Церква відома від апостольських часів аж до часу легалізації християнства в Римській імперії. Це визнавав кожий, хто приступав до християнської промади в обряді хрещення. Формула виснання католицької віри містилася у коротшому Символі Віри під від апостольських часів. У поширеній формі апостольський Символ Віри уста-новлено на Нікейському Соборі у 325 р. а доповнено його усіма правдами віри в Святого Духа на Константинопольському Соборі у 381 р.

Потреба виразного окреслення віри виринала з життєвих потреб це в апостольських часах. В єдиний Католицькій Церкви, чи, по-стародеревньому, – у Соборний Церкви, повіялися два роди роз'єднання:

– викривлення віри або її визнання;

– виломання з-під апостольської а потім спискової кіордикції та дисципліни. Перше вело до спрєї, а друге до роздору або схизми (роз'єднання). Роздор, звичайно, не проголошував якось викривлення віри, але відривав від Католицької Церкви і творив окрему державу. Срепіки скопів і творили вести проповідівания в користь свого викривлення віри всередині Соборної Церкви. Бувало, що еретичні рухи переглядали на свій бік деяких епіскопів і творили свою перкову організацію, окрему від

При історію монастиря доведуємося, що на початку XVII ст. до Крехова не відомо з яких сторін примандрівав монах Іоан зі своїм товаришем Сильвестром. Поселилися вони в лісовій печарі. Тут монахи вели життя строго у пості, чистоті на молитві. Коли народ довідався про богоугодність приходили шукаючи у них допомоги у своїх духовних потребах. Тому-то незабаром виникла необхідність збудувати церкву. Вибрано чудове місце. Збудовано монастир і церкву Преображення Господнього. З часом збудовано ще другу церкву, св. Миколая. Монгольські наїзді, які часто нищили Україну, принесли народ захищатися, тому монахи огородили монастир церкви високим муром з баштами і викопали глибокий рів. З того часу монастир став твердинею, в якій захищалися люди з різних місць перед наїздами ворожих орд, а монастир ще більше прославився почерез чудотворні ікони.

Перша, це маленька ікона Пресвятої Діви Марії, яку принесла до Крехова родина Красовських, львівських мішан, з видністю за чудо, що сталося з їхньою дочкою як, будучи незрячою від народження, молилася з глибокою вірою перед іконою і прозріла.

Друга чудотворна ікона, це ікона Пресвятої Діви Марії Верхратської з села Верхратка, що на Любачівщині. Ікона ця згадана з переказом, походить з XIV ст., а малювал її київський митрополит Петро. За паски, яких дізнавали побожні люди, львівський єпископ Йосиф Шумлянський пасторським листом від 6 липня 1685 р проголосив цю ікону чудотворною. У 1808 р. коли ліквідовано верхратський монастир отці Василіян, якого ценчі у супроводі іншого духовенства перенесли дорогоцінний скарб до Крехова.

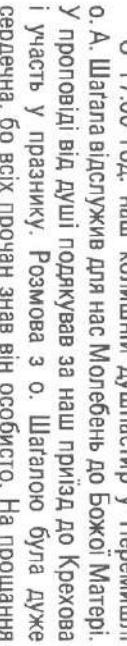
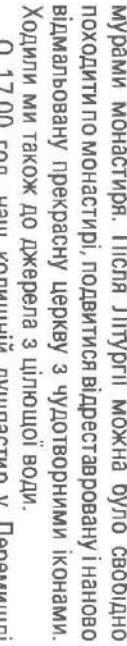
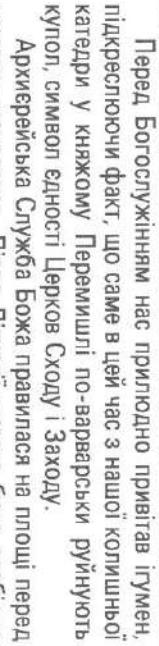
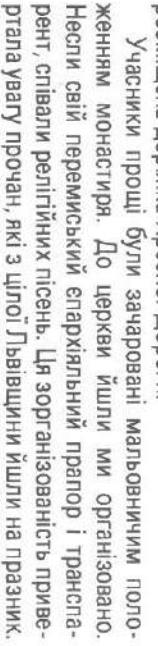
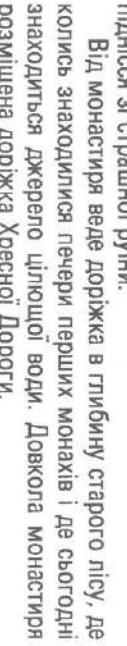
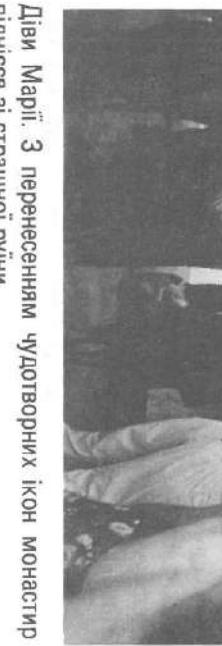
Третя ікона, про походження якої съготодні немає точних даних, це ікона св. Миколая. Правдоподібно принесено її з Білої Русі.

На престолі церкви св. Миколая знаходитьсь миро, яке подароване Перемиським єпископом Пелешом у 1896 р. Монахів настільно виселили в Сібр а монастир поробували. Здавалося, що все пропало. Однак очевидці і найманіки молільники запам'ятали, куди помандрували чудотворні ікони. Безслідно пропала одна з них.

Проминули роки скорбі і духовного терпіння. У 1990 р. 29 серпня, з піснею «О, спомагай нас. Діво Маріє...» до зниченого крехівського монастиря прибули перші віаспінські новики, щоб продовжувати Боже діло своїх попередників. Незабаром, бо вже 23 грудня, процеесійно перенесено до монастирської церкви ікону св. Катерини Козак, Перемишль.

Проща до Крехова

(Закінчення з 1 сторінки)

Соборної Церкви. До часу легалізації Соборної Церкви діяли ерети гностиків і марктонгів, а з моментом легалізації у 13 р. вибула схизма лононастистів (єпископ Каррагін) Дона та відмінно в обороні невільників та говорив, що членами Церкви є тільки люди справедливі. Ці сперіди розділили місії має виключно на Сході. Сретична наука про Ісуса Христа, яку голосив святий Соборну і Апостольську Церкву. Західні слов'янські народи, тобто чехи, польські слов'яни вживали Символу Віри у повному перекладі, тобто переклали грекське слово «καθολική» на загальний (в польській мові – «κρονωψεστηνη»).

Патріархом скликав виселгданій Нікейський Собор. Назва цього собору як тумулітного (в старогрецькій мові «вселенний») стосується тому, що на нього були скликані піскопи всієї імперії, а що територію принятого називати «καθολική» давніше, сьогодні земля.

Постанови того та інших екуменічних соборів (до IX ст. було їх сім) мали обов'язуючу силу в спирах віри для ішої Церкви. Визнавала їх піла Церква на Сході і західні так давніше, як і сьогодні, у відрізненні від тих, які вільбувалися у другому тисячолітті.

Подібно як слово «καθολιкій» давніше, сьогодні зле інтерпретується слово «православний».

Задікали справжнім значенням слова «православний» відійшли до тогорічного церковного календаря «Благовістя», в якому поміщено позаконного літнього б. П. Патріарха Йосифа, найближчого на пінній день, богословського авторитету.

Підав о. М. Михайличин, Німеччина

Соборної Церкви. До часу легалізації Соборної Церкви діяли ерети гностиків і марктонгів, а з моментом легалізації у 13 р. вибула схизма лононастистів (єпископ Каррагін) Дона та відмінно в обороні невільників та говорив, що членами Церкви є тільки люди справедливі. Ці сперіди розділили місії має виключно на Сході. Сретична наука про Ісуса Христа, яку голосив святий Соборну і Апостольську Церкву. Західні слов'янські народи, тобто чехи, польські слов'яни вживали Символу Віри у повному перекладі, тобто переклали грекське слово «καθολιкή» на загальний (в польській мові – «κρονωψεστηнη»).

Патріархом скликав виселгданій Нікейський Собор. Назва цього собору як тумулітного (в старогрецькій мові «вселенний») стосується тому, що на нього були скликані піскопи всієї імперії, а що територію принятого називати «καθολική» давніше, сьогодні земля.

Постанови того та інших екуменічних соборів (до IX ст. було їх сім) мали обов'язуючу силу в спирах віри для ішої Церкви. Визнавала їх піла Церква на Сході і західні так давніше, як і сьогодні, у відрізненні від тих, які вільбувалися у другому тисячолітті.

Подібно як слово «καθολιкій» давніше, сьогодні зле інтерпретується слово «православний».

Задікали справжнім значенням слова «православний» відійшли до тогорічного церковного календаря «Благовістя», в якому поміщено позаконного літнього б. П. Патріарха Йосифа, найближчого на пінній день, богословського авторитету.

Підав о. М. Михайличин, Німеччина

Коротка історія об'явлення Матері Божої у Корчмині

Було пе 1860 року. Малий хлопець, Павлусь Боднар, пас гуси за селом і побачив, що на дубі сидить якесь пані у біло-синій шаті та заплітає собі косу. Як побачила хлопця, попросила, щоб дав їй стрічку з капелюха. Він не хотів дати, бо боявся, що батько буде снарити. Задивив гуси, побіг додому і про все розповів мамі. Мама здогадалася, що хлопець напевно побачив Богу. Матір і дала синові гропи, щоб побіг до крамниці купити стрічку і щоб заніс її для побаченої пані.

Хлопець зробив так, як казала мама, але пані не хотіла вже взяти стрічки. Сидла више на дубі сяяла віл і повільним про це маму, яка пішла поміж сусідів і розповіла про явите. Народ став сходитися до дуба, але не кожному з людей було дано бачити чудо.

Відтака скоро рознеслася по околиці. З села Жнятин пріїхав польський священик, але й він нічого не побачив неповірив. Насварив на людей і казав їм розійтися. Коли виїжджає з Корчмина, стало громіти, хоча не було видно ні хмаринки. Гром з неба поразив його, а фірмановий коня нічого не сталося. Тоді священик повірив. Місцевий поет Семен Засіль склав пісню про чудо. Ось фрагмент її:

Ti то місце полобила і на дубі ся з'явила

Ми всі віри Тебе узнаєм

А один священик не уявирає тому

Зістма поражений від удару грому

Вертаючись з Корчмина до дому.

В 1863 р. (згідно з іншою версією 1850) розпочалася будова каплиці на місці об'явлення.

Повертаючися до факту об'явлення Матері Божої, розповідала про те дуже побожна пані, що мала в той час 14-15 літ. Отже, інша вона на пасовищі під ліс пару волів. Підхолячи до того місця, воли раптово прикинули на передні ноги. Дівчинка, зливована такою несподіванкою, стала розглядатися і побачила угорі монистранцю, що затрималася на цьому місці, де сьогодні побудована церква. Люди, котрі тут побігалися, побачили на дубі чудотворний образ Матері Божої. Однак не всі бачили чудо. Якось дівчинка, що тут приїхала, зняла з шиї дорогодінні перли і подала їх хлопцеві повісити на образ. Худоба, що паслася недалеко, прикинула, зіткнулася штанами.

Змагання Митрополита Андрея Шептицького

(Закінчення з 1 сторінки)

у Чехословаччині, Бельгії та Польщі. Найясніше і найточніше бачимо такі його погляди у трьох листах, що ними покійний Митрополит Шептицький звернувся до українських православних братів під час другої світової війни. Тоді українці Галичини перший раз після падіння Української держави у 20-тих роках могли свободніше спілкуватися зі своїми українськими братами над Дніпром та домовлятися про можливості церковного зближення, а навіть об'єднання. Тоді вже об'єнували їх спільнота греко-католіків переслідування безбожниківим комунізмом.

У згадуваних історичних листах зверненнях до православних братів великий Митрополит писе ось як: «З притиском стверджую, що при поєднанні з Вселенською Церквою, з якою поєднані ми, греко-католіки, немає нікої потреби відрікніти якого-небудь звичаю, переданий чи обряду Православної Української Церкви... Треба відновити віру Вселенської Церкви, віру сімох перших вселенських Соборів. Та віра в багатьох частинах зісуму через довготривало неголо Української Церкви під ліпсуму поєднання з Православною Петра Великого (він уніважимає патріархат, а співоріз Священний Синод поєднання залежний від царської сваволі). Вона зісуму дозволиши рядами професорів і ієрархів Синодальної Церкви. Зісуму поєднаннями проповідниками православної віри».

І справді, віра Української Православної Церкви — від часів хрещення Русі-України аж до часу підпорядкування Київської Митрополії Московській Патріархії 1686 року — була відмінна від віри Московської Церкви. Масово два документи Московського патріарха Йоакима, який у листі до Царгородського патріарха Діонісія два роки після прилучення Київської Митрополії Москви нарікав, що «прийшовши науку латини, вони (кінани) змінили догми Світлої Церкви, які вони надрукували в багатьох різних книгах, що є зовсім чужими звичаям московським традиціям і звичаям. Їхні тіорії принесуть немалій роздор у наші ідеальні церкви практики та Святі Тайн. Особливо в дійні тайни Священства — вони пашуть та проповідують, що таїть

Каплицю будували двох братів — Ілля та Марко Семківі. Коли споруджували фундаменти, то завжди їм блоє не влавлюється. У тому часі місцевому парохові о. Були присниється сон, щоб зрубати дуба, на якому об'явилася Маті Божа і в цьому місці поставити престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

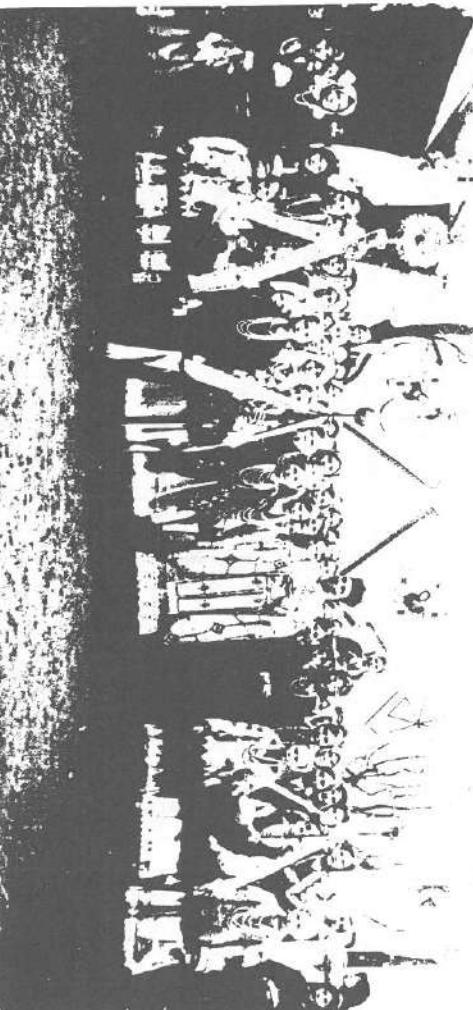
На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі відбувається великий празник при кількадцятийній участі людей з навколо них сіл сусідських повітів. Під час обох світових воєн всі до армії, які взяли з собою кусок кори зі зрубаного дуба, пасливо повернулися до дому.

Вода з викопаної криниці мала шиющи властивості. Взагалі з місцем об'явлення Матері Божої пов'язані численні видужання тих, кому вже нікто не міг допомогти.

У тридцятіх роках в околиці панувала епідемія тифу. Кілько-ро лідей з нашого села померло. Захворів також Василь Лапчук. Його маті попросила отия Дмитра Бахівського про молитву за злодров'я сина. Помогла ширя молитва на місці об'явлення.

Після II світової війни Москва віддала Польщі частину українських земель. Чудотворне місце у гаї в Корчмині знайшлося при самій граници по стороні Радянської України.

Комунистична влада вирішила розібрати церкву. Руйнування розпочали з допомогою бульдозера та сталевих лінів, бо не знайшлося очок до ручного розбррання. Зрештою спершу треба було б звалити хреста, а на це никто не міг відмажитися. Трактор шарпнув храм і «став дуба», а тракторист вилітів з нього, відрившися головою у твердій предмет і скоро у лікарні помер. Завіваний другий трактор і уважно розірвано церкву на куски. З церковного дерева збуду-

Під церквою в Корчмині. 1937 р.

вали хліви у сусільному кологоспі. Камінну фігуру Божої Матері розбили і викинули у криницю. Саму криницю варвари постаралися так занечистити, щоб не можна вже було брати з неї води.

Трохи покращало коли настав час «перестройки». Народ став відвідувати чудотворне місце і гаряче молитися до Матері Божої. Розбиту фігуру витягнуто об'явилася Маті Божа і в цьому місці почало престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі набирає давнього ви лиць. В празник Успіння святині ник з села Домашів при великий участі вірних відправився на місце об'явлення. Місце та криниця стали знов виповнювати давнуроль. Однак не надовго. Знов хтось почав заборонювати зіромаджуватися, що ніби налого

важко покращало коли настав час «перестройки». Народ став відвідувати чудотворне місце і гаряче молитися до Матері Божої. Розбиту фігуру витягнуто об'явилася Маті Божа і в цьому місці почало престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі відбувається великий празник при кількадцятийній участі людей з навколо них сіл сусідських повітів. Під час обох світових воєн всі до армії, які взяли з собою кусок кори зі зрубаного дуба, пасливо повернулися до дому.

Вода з викопаної криниці мала шиющи властивості. Взагалі з місцем об'явлення Матері Божої пов'язані численні видужання тих, кому вже нікто не міг допомогти.

Комунистична влада вирішила розібрати церкву. Руйнування розпочали з допомогою бульдозера та сталевих лінів, бо не знайшлося очок до ручного розбррання. Зрештою спершу треба було б звалити хреста, а на це никто не міг відмажитися. Трактор шарпнув храм і «став дуба», а тракторист вилітів з нього, відрившися головою у твердій предмет і скоро у лікарні помер. Завіваний другий трактор і уважно розірвано церкву на куски. З церковного дерева збуду-

вали хліви у сусільному кологоспі. Камінну фігуру Божої Матері розбили і викинули у криницю. Саму криницю варвари постаралися так занечистити, щоб не можна вже було брати з неї води.

Трохи покращало коли настав час «перестройки». Народ став відвідувати чудотворне місце і гаряче молитися до Матері Божої. Розбиту фігуру витягнуто об'явилася Маті Божа і в цьому місці почало престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі відбувається великий празник при кількадцятийній участі людей з навколо них сіл сусідських повітів. Під час обох світових воєн всі до армії, які взяли з собою кусок кори зі зрубаного дуба, пасливо повернулися до дому.

Вода з викопаної криниці мала шиющи властивості. Взагалі з місцем об'явлення Матері Божої пов'язані численні видужання тих, кому вже нікто не міг допомогти.

Комунистична влада вирішила розібрати церкву. Руйнування розпочали з допомогою бульдозера та сталевих лінів, бо не знайшлося очок до ручного розбррання. Зрештою спершу треба було б звалити хреста, а на це никто не міг відмажитися. Трактор шарпнув храм і «став дуба», а тракторист вилітів з нього, відрившися головою у твердій предмет і скоро у лікарні помер. Завіваний другий трактор і уважно розірвано церкву на куски. З церковного дерева збуду-

вали хліви у сусільному кологоспі. Камінну фігуру Божої Матері розбили і викинули у криницю. Саму криницю варвари постаралися так занечистити, щоб не можна вже було брати з неї води.

Трохи покращало коли настав час «перестройки». Народ став відвідувати чудотворне місце і гаряче молитися до Матері Божої. Розбиту фігуру витягнуто об'явилася Маті Божа і в цьому місці почало престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі відбувається великий празник при кількадцятийній участі людей з навколо них сіл сусідських повітів. Під час обох світових воєн всі до армії, які взяли з собою кусок кори зі зрубаного дуба, пасливо повернулися до дому.

Вода з викопаної криниці мала шиющи властивості. Взагалі з місцем об'явлення Матері Божої пов'язані численні видужання тих, кому вже нікто не міг допомогти.

Христової Церкви українські православні владики накидали їм Москву. Правда, для поєднання на місці об'явлення Матері Божої розбили і викинули у криницю. Народ став відвідувати чудотворне місце і гаряче молитися до Матері Божої. Розбиту фігуру витягнуто об'явилася Маті Божа і в цьому місці почало престіл. Так зробили і від того моменту будова пішла вже справно. Церкву збудовано з мідирини і дуба.

На Успіння Пресвятої Богородиці в напому селі відбувається великий празник при кількадцятийній участі людей з навколо них сіл сусідських повітів. Під час обох світових воєн всі до армії, які взяли з собою кусок кори зі зрубаного дуба, пасливо повернулися до дому.

Вода з викопаної криниці мала шиющи властивості. Взагалі з місцем об'явлення Матері Божої пов'язані численні видужання тих, кому вже нікто не міг допомогти.

Роздуми над шкільним журналом

(Закінчення з 1 сторінки)

батьків, почерез покликані для цього установи, аж до громадських організацій. Зокрема важне це для нас, що живемо у поселенні та, крім загальних, маємо свої специфічні проблеми.

Від першого вересня цього року немало українських дітей почне навчання в українських школах, або таких, де можна мови батьків навчатися в пунктах навчання. Тільки чи це правда, чи наші наймолоді громадяни дісно пічаються мовою батьків та ділів, чи, може, беруть участь в уроках зовсім «чужої для них мови»?

Сумна дійність показує, що останні роки принесли нам нові явища, з якими треба буде собі порадити. І напевно не буде це акція одної, вираної, супільнотої верстви (наприклад священиків, сестер чи вчителів), але цілої громадськості. Коли не хочемо у скорому часі виміщатися безвиразне тло довкілля (а довоїд минулих поколінь показує, що все-таки не хочемо), мусимо протидіяти. З власного, а також колег досвіду знаю, що у дуже багатьох випадках першим, хто починає навчати дітей української мови, є вчителі або сестри-монахині, до яких, зберігаючи ще почуття приналежності до української нації, приводять батьки своїх дітей.

Це якось характерне для нашого часу. Оскільки п'ятесяти, шістдесяті, сімдесяті та ранні вісімдесяті роки характеризувалися постепенно англо-французького пропагандою і вигідніше заряди країною посади було не призначався до національності, так сьогодні вибір належить до нас. Тоді, коли нас інформаторство намагалася зделано напівзабути, ми утуртувались, переки були повні народу, на фестивалях переважала українська мова, а презу трактувалося як зашовдник «свого», «нашого». Сьогодні саме якось радо забувамо про недавнє минуле і задля матеріальних благ перестаємо дбати про власну духовність.

СВІТЛО

Але, як співається в одній з балад – «*тілья ноги приходить беть, після бурі спокій*» – так само і з нами. Нагінцілися свободою і взялися до соліної, щоденіої праці. Насідки, хоч минув від 1989 р. (границі, на якій затримався давній комунізм в Польщі) недовгий час, вже видно.

Реально і напевно збільшилась кількість школ, де діти навчаються української мови. Збільшилася кількість парафій і збудували ми (... постійно будуємо) нові храми – місля молитви у рідному обряді. Значно легше, як перед роками, можна відвідувати Україну. Практично маємо необмежені можливості друкування газет і книжок (про цензуру вже давно забуто). Тильки

Ось в одній зі знайомих пісні в регіоні густо заселеним українцями шість літ тому хотіло вчитися української

мови приблизно п'ятнадцять дітей – сьогодні є їх шістдесят. У другій в подібному часі вчилося, з бідою, десяток – сьогодні хоч бути на уроках понад сорок. Це факт. Звичайно, не йдееться тут про демографію. Зросло значення української мови і забракто на неї гавра

мови гіршого гатунку (не без значення тут застарівання на карті світу незалежної України). Позитивні наслідки дали введення до шкіл обов'язку навчання релігії. В цей спосіб наші діти дістали можливість ще кілька годин в тижні працювати і контактувати з українського мовною. Поєднання цих двох моментів – громадського і духовного дало у наповненні випадку дуже позитивні результати. Судільство-натуральним способом привело до присутності яких українців в школі. А наявний наслідок такий, що діти і молодь до «своїх» вчителів, як правило, звертаються по-своєму свободно користуючись двома мовами.

ЗИМОЮ МИНУЛОГО РОКУ

невелике приміщення сягнуло ОУП в Гуріві-Главецькому вінці заповнилося людьми – дорослими та дітьми. Не був це пік празник ані жодні роковини. Присутні зібралися, щоб взяти участь і бути глядачами локального конкурсу поезії. Засада була одна: спрічу вибрати з-поміж школярів найкращих, а пізніше прибути з ними на конкурс. Обов'язував дитячий репертуар. Окохів взяли участь у конкурсі виявилось дуже багато. Всього було шістдесятєро дітей у трох вікових категоріях. Приїхали вони з павукопінського містечка, де навчання української мови мас вже довготінні традиції, тобто з Топчин, Кандид, Камінька. Не обійшлося, звичайно, також без дітей з обох початкових піків в Гуріві-Гл.

Належить з сагісфакткою відзначити, що вчителі та юні підопічні поставилися до заявлення винятково серйозно і підготовились як слід. Діти прекрасно навчилися поезії та зуміли їх досконало зинтерпретувати. На цих кілька годин, що їх зайняв конкурс, у приміщеннях світлиці запанувала невимовлює симпатична атмосфера підтримана дитячими емоціями. Зокрема температура зустрічі (у переносному і буквальному значенні) піднеслася, коли на залі появилася гданське телебачення.

Підсумуючи результати конкурсу, голова комісії, пані Христина Стесь сказала, що мабуть ця перша зустріч стала початком постійного циклу і жаль тільки, що не можна дати нагороди кожному учасникові, бо виконавець рівень був несподівано високий і тільки треба бажати собі, щоб з року в рік це піднісся.

Організатори приобіцяли, що наступного року конкурс перенесеться до більших приміщень і що постараються знайти спонсорів для цієї благородної справи. А дійсно варто, бо ж тільки інвестування в дітей, у якій біце було формі, може дати позитивні наслідки для громади у майбутньому.

* УКРАЇНА * УКРАЇНА * УКРАЇНА *

Відкрито залізничні ворота

до Перської затоки

В Ірані відбулася урочиста церемонія вілкргита (Іран), що посідала залізниці мережі цих двох країн. Ця подія має незвичайно велике значення для України, оскільки відкриє доступ до портів Перської затоки та до Пакистану, Ірану, Індії. Українські підприємства брали участь у будівництві цієї залізниці, постачаючи в Іран речі та інше залізничне обладнання.

Зарах потустійко піла низка лівосторонніх документів з Іраном, що стосуються, зокрема, інвестицій, оплаткування, співробітництва в галузі відомого господарства та інших. Обговорюються конкретні проекти двосторонньої економічної співпраці, з-поміж яких Україна зацікавлена, наприклад, взяти участь у транспортуванні газу з Ірану в Європу а також в електрифікації іранських провінцій (будівництво електростанцій малої потужності), вилобутку вугілля й інших корисних копалин на терені Ірану, виробництво в Ірані літаків за технологіями Авіаційного науково-технічного комплексу ім. Антонова.

До вересня буде Конституція

«Зараз Конституція знаходиться на завершальному підготовчому етапі, і є всі передумови для мати її кінцевий варант вже у вересні» – заявив Леонід Кучма 20 травня під час зустрічі з делегацією Міжнародної асоціації «Russell

Участі у концерті для дитини че радість і пережити.

КОЖНОГО РОКУ

передважно у березні, організуючи Шевченківські концерти. Ця прегарна традиція була одним з чинників, які допомогли нам перетривати найпотішний час, допомогла зберегти дух і запідпити юні дітів. Не один раз у розмовах з однолітками присутність на Шевченківському концерті як ліада, чи як виконавець-аматор допомогли нам не погубитися у чужій товір та вибрати пляж, який сьогодні передаємо дітям і на який намагаємося направити своїх

дітьми. Присутні зібралися, щоб взяти участь у конкурсі відомої місцевості, де навчання української мови мас вже довготінні традиції, тобто з Топчин, Кандид, Камінька. Не обійшлося, звичайно, також без дітей з обох початкових піків в Гуріві-Гл. Належить з сагісфакткою відзначити, що вчителі та юні підопічні поставилися до заявлення винятково серйозно і підготовились як слід. Діти прекрасно навчилися поезії та зуміли їх досконало зинтерпретувати. На цих кілька годин, що їх зайняв конкурс, у приміщеннях світлиці запанувала невимовлює симпатична атмосфера підтримана дитячими емоціями. Зокрема температура зустрічі (у переносному і буквальному значенні) піднеслася, коли на залі появилася гданське телебачення.

Підсумуючи результати конкурсу, голова комісії, пані Христина Стесь сказала, що мабуть ця перша зустріч стала початком постійного циклу і жаль тільки, що не можна дати нагороди кожному учасникові, бо виконавець рівень був несподівано високий і тільки треба бажати собі, щоб з року в рік це піднісся.

Організатори приобіцяли, що наступного року конкурс перенесеться до більших приміщень і що постараються знайти спонсорів для цієї благородної справи. А дійсно варто, бо ж тільки інвестування в дітей, у якій біце було формі, може дати позитивні наслідки для громади у майбутньому.

Богдан Тхір

зібрав і надіслав (яс)

(«Час»)

* УКРАЇНА * УКРАЇНА * УКРАЇНА *

З останньої хвилини

Історична подія

– схвалено проект Конституції

4 червня після 19 годин 258 народних депутатів проголосували за постанову про прийняття проекту Конституції у першому читанні і визначено дату другого читання на 19 червня. Для України це серіозний крок уперед. Конституція необхідна, щоб врешті-решт надати парламенту права бути вільовідальним за владу, якою надляють його вибори.

Тим разом лівим не повезло та не вистачило сил, аби протистояти добре організований роботі правоцентристської і центральної частини депу-

татів парламенту.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз усуненням способами намагався відкласти прийняття рішення відносно Конституції або спровокувати в залі безпорядки і припинити засідання. Однак, на пласти, це не вийшло.

Вже давно у Верховній Раді лебажувалося питання усунення з посади Голови Верховної Ради О. Мороза. Саме 5 червня блок правоцентристів і центральної намагався це питання внести до порядку денного. Однак кілька карбованців голосів. Почалася довга та безпідільна полеміка, а Верховна Рада так і не позбулася голови.

ДІТИ ЯМ

Вітай між нами, Христе, вітай!

Шороку лігнинські діти приступають до Першого Святого Причастя. У цьому ролі що Тайну прийняло з рук пароха о. І. Сосницького 15 дітей.

У суботу 11 травня діти прийшли разом зі своїми батьками, хрещеними батьками, бабусями і ділусями, щоб приступити до Тайни Словіді. Здивування викликала численна присутність супутників осіб. Чому ж усіх так ба-то? Отже, кожен хотів переживати разом з дитиною цю велику подію у її житті, розділити разом з нею радість поєднання з Ісусом Христом.

У неділю разом з дітьми родів й природа. Сонце несміливо виглядало з-за хмар, дерева покріти білим і рожевими птахами.

Перед першого гуртком дітей. Приходить парох, вітається словами – «Христос Воскрес!». «Воїстину Воскрес» – голосно відповідають діти. Опісля цілується хрест і Евангелію та входять до перекан у супроводі пісні «Вітай між нами, Христе, вітай».

Діти уважно беруть участь у Святій Літургії. Під час проповіді о. пароха сказав: «Знаю, що ви усі влома отримаєте різні подарунки, однак найбільший сувенір дарують вам Валі батьки. Вони вас тут привезли і ви є разом з нами в одній великій сім'ї. Коли повернетесь до своїх домів міцно поділуйте маму і тата і подякуйте їм за усе».

Надійшла хвилина прийняття Св. Причастя. Діти в парах підходять до отця. В очах батьків круться слізи, міцніше серце батьків, якими користуватимуться у дальній перспективі.

* * * * *

Перше Св. Причастя дітей з Лігнії зі своїм душпастирем о. Марком Сосницьким. Фото С. Юпака.

Поміж дітьми за колітку прало у пілотовані дітей до Св. Причастя по-вночінні члени нашої парафії подарували отцеві квіти, а їхні батьки гарну чашу, яка

шому житті. В поляні за колітку прало у пілотовані дітей до Св. Причастя по-вночінні члени нашої парафії подарували отцеві квіти, а їхні батьки гарну чашу, яка

служитиме усім в новій церкві.

Накінець спільна фотографія і радість, що наш син і дочка можуть брати повну участі у Літургії.

А. Буковська

Молитва до Ісуса Христа

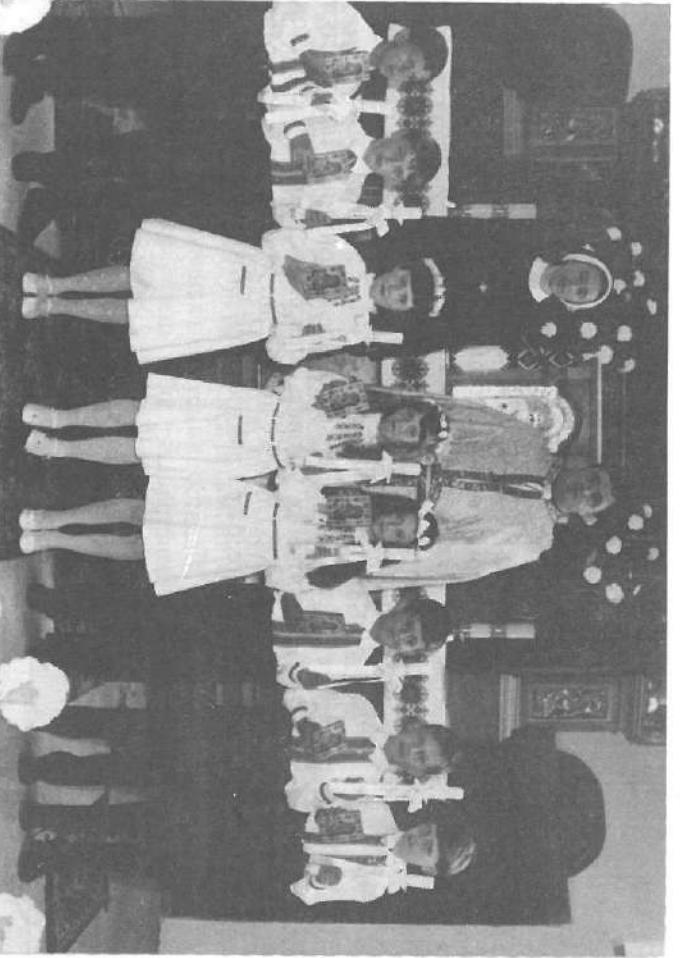
«Мое серце там, де і Ти».
В Гуркові-Глазецькому
до Святого Причастя
приступило 23 хлопчиків
і дівчат. Причащаю о.
Святій Попович. Уроки ка-
техизи вели с. Романа
СНДМ, катехізистка О.
Кузык та Н. Ортимська.

У Брансі до Першого
Святого Причастя при-
ступило восьмьмеро дітей.
Дітей підготувала с.
Анна ЧСВВ, а причащаю
о. Артур Маслєй.

Люблю Тебе,
люблю всім серцем, Боже,
як людське серде
полюбити може!
Мені Ти світ
і піль життя-дороги,
і світ і піль, – без них життя убоге.
Коли заплачу,
Ти мене потишни;
коли упаду,
з поміцчю поспіши.
Навчиши мене
смутному слізи вперти;
в любові жити, вмерти;
навчиши мене,
як зберегти побожність,
а в руках чесність,
в мої острожність;
навчиши людей
судити обережно,
прощати всім,
як ти прошдав безмежно, –
і ворога
приймати все прихильно;

навчиши трудитись
терпільно, пильно, –
співнем найменшим,
думкою одного
не провинитися
перед Тобою.

Під свій покров
прийми свою дитину!
Слійж Тобі
до смерті, до загибу.
В твоих руках
мої спочила доля.
Нехай Твоя
свята словнича воля!

З глибини необуманої

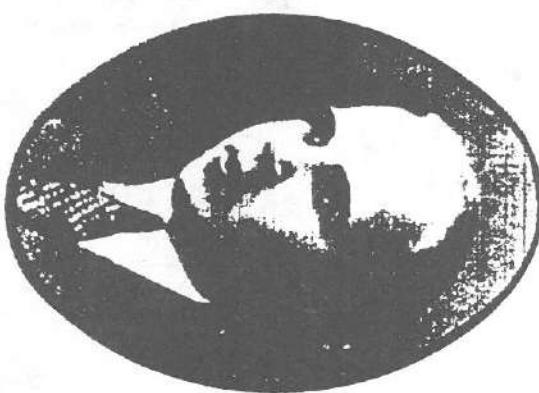
Марко Вороний

Вороний Марко Миколасевич (псевдонім Антох) народився 5 березня 1904 р. в сім'ї поета М. К. Вороного. Писати почав у 16 літ, навчаючись у Чернігівській гімназії. Був студентом Київського музично-драматичного інституту ім. М. Лисенка та Київського інституту народної освіти. Друкуватися в журналах почав у 20-тих роках. Автор збірок віршів для дітей «Будівники», «Коники», «Носоріг», «Ставок», «Червоні краватки» (1930), збірки поезій «Форвард» (1932). Успішно виступав у жанрі сонета, мрія видали книжку-сонетарій. Філософська лірика поета, особливо на релігійні теми, вражала своєю глибиною і професійністю. Країні вірші під тематики («Молитва», «Церкви і янголи», «Різдвяна елегія», «Отечина») вийшли до «Хрестоматії української релігійної літератури» (Мюнхен – Лондон, 1988).

Працював на кінофабриці, а також виконував літературну роботу на логотипі основи. У рукописному виданні Інституту літератури ім. Т. Шевченка АН України зберігаються довідки про безробіття, видані М. Вороному у 1927 р. Спілкую працівників поліграфічного виробництва (Київ).

Восени 1933 року, коли посилились репресії проти українських письменників, змушеній був виїхати до Москви, де майже рік працював у редакції журналу «Наши достижения».

Арештований 19 березня 1935 р. в Києві органами НКВС УРСР. Згодно з протоколом трусу, у нього вилучено рукописи та особисте листування у трьох тетрадях, а також книги М. Грушевського («Історія української літератури», «Український народ в прошлом і настоящем»), С. Єфремова («Історія українського

писменством»), історичні праці М. Костомарова, «Твори» Т. Шевченка за редакцією С. Єфремова та ін. Нічого з цього на клопотання метери поета органами НКВС УРСР не було повернуто.

Слідство велися по груповій справі, в якій, крім М. Вороного, фігурували М. Зеров, А. Лебіль, Л. Митькевич, Б. Пилипенко і П. Филипович. Усіх їх звинувачували в «належності до контрреволюційної націоналістичної групи, що готувала повалення Радянської влади на Україні, а також терористичні акти проти радянських і партійних керівників.

Як з'ясовано перевіркою військової прокуратури, військовий трибунал Київського військового округу на закритому судовому засіданні 1-4 лютого 1936 року засудив М. Вороного на 8 років позбавлення волі у вигравано-трудовому таборі.

Відбував пакарання на Солов'яках, де працював в основному на сільськогосподарських роботах. Збереглися листи Марка до матері в Чернігів і до батька, який відбував висинку у Воронежі. З них відно, що, поки дозволяли обставини, він займався самосвітою, вивченням.

Як відомо із архівно-спеціальної справи М. Вороного, він перебувача в ув'язненні, звертався з заявою в органи НКВС, в який відмовлявся від зізнань, даних на попередньому слідстві, і просив переглянути його справу.

9 жовтня 1937 р. «грійкою» УНКВС Ленінградської області М. Вороного засудженого до розстрілу. Вирок виконано 3 листопада 1937 р.

Ярославська ікона

в Круклянках

«Милосердя твоє відкри нам благословенна
Богородице, щоб надіючи на Тебе, ми не поги-
нули, але щоб ізбавились Тобою від бід. Ти бо єси
спасення роду християнського».

Коли ми покидали рілну хату, то в напому
богому майні вигнання була скована глибоко
ікона Божої Матері. І не нам, що Найсвята
Марія по п'ядесяти роках прийде до своїх дітей.

Сталося це у весняну суботу 23 березня. Чис-
ленна група вірних з Круклянок із парохом о.
Дмігrom ЧСВВ прибули до храму в Гікильку по
Ярославську Чудотворну ікону. Після молебни
тікочані пролесістою пропали іконою. Отець Гри-
горій ЧСВВ переказав її в руки нашого наймолод-
шого подружжя – Ірини та Івана. Був це дуже

зворушливий і незабутній момент. Вірні довго
стоили біля церкви, аж Найсвяташа Марія зникла
на перехресті доріг.

У Круклянках чекали вже вірні. Після пере-
монії привітання, внесено Ікону до святині і при-
плюено її білим квітам. Розпочалася Літургія,
в неділю, після Богослужіння, дітичих молитов,
вірнів та пісень, молодь перенесла ікону до кап-
лиці Сестер Служебниць. Саме там, від рана до
пізної ночі, ми у молитвах, Молебнем чи
Акафістом віддавали честь Марії.

У середу Службу божу відслужив о. Йосафа-
том ЧСВВ з Варпави. Отець виголосив палку
проповідь.

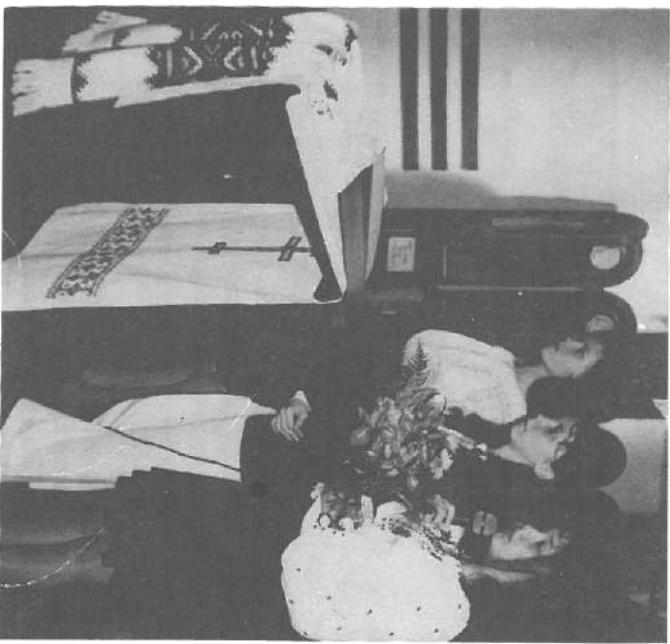
Час з Найсвятішою Марією скоро проминув.
Останню ніч молодь з сестрами адорували до
ранку. Надійшла субота 30 березня – момент
прощання. Богослужіння і Акафіст відслужив о.
Петро ЧСВВ. Науки та повчання, що їх переказав
отець вірним, у кожного закорінилися глибоко
у серці і стали наскілько душі.

Бабуся Катерина і Андрійко винесли ікону
Богородиці і переказали її Петрові ЧСВВ, а хор
співав «Маріє, Діво Пресвята». Ікона поїхала до
Баня Мазурських.

Круклянська парафія прийняла Ікону в дуже

скромних умовах, але за то широю молитвою.
Масно глибоку надію, що Марія, Христова Маті
допоможе нам в будові Божого храму.

Анна Цалка

Слупськ — жертвам Чорнобиля

«Є на світі Дніпро, у цілінні сади

Є чебрець і червона калина.

Солов'я мої Україна» (І. Драч)

У цьому році минає десята річниця від трагічної катастрофи у Чорнобилі, внаслідок якої згинуло чимало людей. Відновуючу пам'ять жертв катастрофи. Богдан Пінка відправив в храмі св. Язика Панахиду, в якій взяли участь ієрархівський хор та багато вірників.

Слів вірних та по-мистецьки виконаний плакат: на

чорному тлі - сумна дата 26 квітня 1986 р. На плакаті зображені свічка, вязанку квітів і синьо-жовтий прапор з чорною стрічкою, створювали сумний настрій, який приводив до захумі наліть люльким життям.

Після Панахиди з художнього програмою виступили співдруги лівчата. Доповідь, яку написала вчителька Тереза Щечак, прочитала Моніка Швед.

Бог щедро нагородив наш народ, давши йому

родоту землю з багатою надмірою, джерельними річками, рибними озерами і морями, пущі і діброви з лісовими скрібами, а також талановитих мудрих людей. Та, мабуть, немає у світі другої країни, на яку протягом останнього століття випало би стільки неподобінських трагедій, як на Україну. Ось, 26 квітня 1986 р.

- 10 років тому назад. Авіарія на четвертому блокі чорнобильського реактора. Над українським народом нависла небезпека, а жорсткі наспідки Чорнобиля тривато досі. Мільйони людей потерпіли життя на занепіцій радиоактивними субстанціями території,

квітень 1996 р. Остап Лавельський

колишній співробітник НКВС УРСР Овчинников, який брав участь у розслідуванні цієї групової справи, за порушення соціалістичної законності був заарештований. А його колега Літман звільнений з органів державної безпеки за фальсифікацію матеріалів слідства.

Зломивши волю М. Вороного, сінні подикували йому зізнання, які втятуювали в той чорний вир понад два десятки літераторів і журналістів, з якими він спікався (крім арештованих у спільній справі – М. Бажан, М. Рильський, Ю. Яновський, М. Жук, Ю. Меженко та ін.).

10 квітня 1935 р., коли М. Вороний уже «навчав» гоборти «искурені», він визнав, що належав до контроверзії організації, мета якої «побудувати Радянської буржуазно-націоналістичної України». Задля цього члени організації «займалися добром і об'єднанням націоналістичних кадрів радицької інтелігенції, охопленої і високими націоналістичними ідеями».

Військовий трибунал Київського військового округу на закритому судовому засіданні 1-4 лютого 1936 року засудив М. Вороного на 8 років позбавлення волі у вигравано-трудовому таборі.

Відбував пакарання на Солов'яках, де працював в основному на сільськогосподарських роботах. Збереглися

листи Марка до матері в Чернігів і до батька, який відбував висинку у Воронежі. З них відно, що, поки дозволяли обставини, він займався самосвітою, вивченням мови.

Як відомо із архівно-спеціальної справи М. Вороного, він перебувача в ув'язненні, звертався з заявою в органи НКВС, в який відмовлявся від зізнань, даних на попередньому слідстві, і просив переглянути його справу.

9 жовтня 1937 р. «грійкою» УНКВС Ленінградської області М. Вороного засудженого до розстрілу. Вирок виконано 3 листопада 1937 р.

Між тим контраст виник моментально – на Заході, узгоджуочи, преса й спільно з него серйозна наукова література від самого початку користувалася (і надалі планетарно) повальним способом, ще раз спровадилося старе, як світ, прислів'я, що з боку таки видніше. Час, який був потребний бувшому СРСР, щоб призвати слово «катастрофа» адекватом масагабів та знаних мостів наслідків виду четьвертого блоку ЧАЕС і внести показником міри інерції тодішніх державно-логічних механізмів, свідченням їх старечої скопієшості.

І що ж? Сьогодні, в десяту річницю найчорнішого для всієї цивілізації дні, той термін у всіх на устах. Однак чим більше, частіше, інтенсивніше ви вживатиметеся, тим виразніше починає прозирати його змістовна шпилькість. І річ не тільки в тому, що обсяг слова не перекриває обсяг того, що дане слово покликано окреслювати, схоплювати, втримувати, – в напівлежиті є зустрічається куди частіше, ніж може видатися на першій погляд, який завжди не безпідставне враження, що слово «катастрофа» при його чорнобильськім значенням ладунком ніби випалості зсередини, вилякає, випалюючись й виблакаєчи, розходиться з самого подію, губить ту пронизливу емоційну експресійність, котра в ньому перестає відчуватись.

Десятирічна листання пережитого під поліненою зоркою жорсткої радіації приводить нас до нових, відтак більш усвідомлюваних у всій страшній справжності означень. Що починає вимальовуватися в цьому рівно спільному, і рівно трагічному для всіх нас суміші досвідів? Яке нове слово сходить на обрії нашої суспільної свідомості? Це слово – «катафлазм». Воно несе в собі по-війно страшний сенс – глобальності безповторності пережитого подібного моменту. Катастрофи можуть траплятися щомісячно. Катализми ж міряються

ГРЕТІЙ АНГЕЛ ВЖЕ ЗАСУРМІВ!

(Закінчення з 1 сторінки)

рого метерита чи затоплення Атлантиди. Йдеться про рукої ворни акт, який вже забрав життя тисяч людей. Такого цивілізації ще не знала. З усіх хитромудріх засобів знищення собі подібних людина, здається, знайшла і запустила в хід найгрізніший. Підточювана нею біосфера, що дедалі стримкіше перетворюється з оточуючою природою в огочуюче середовище, одержала від неї такий нишканий удар, що включився механізм всередині цих процесів, бачимо їх занадто зблизька, коли й взагалі помічаємо, тому просто неспроможні до кінця усвідомити весь жах сконеної. Погребло пройти до смерті, що одну часову деградацію, щоб вже з відстані – двадцять?, п'ятдесят?, ста? років збагнути істинний сенс – після цих же воїв відбуватиметься. Така вже істота істин: ті відкриваються надто ловко, дають-ся на захід, чи вбивцеві стронцеві хмарі? І потенційність їх відмінна, якщо вони

– тоді буде за спосіб нікчемністю відкинута мірка постчорнобильської доби як «катаклізму».

Постгарпіо-змудріле людство прийде до нової. Якої? Не треба бути жодним оракулом, щоб зрозуміти – тоді в повному вимірі власної історії явиться, ні, вже не пересторого, а реальністю старожань, страху й каяття, оте – «Алокаціс». І замкнеться коло людських діянь, і слово становиться типом, і прийде час життя і час смерті, і пе буде единий колапсуючий час, в якому без останку пропадуть всі початки і всі кінці. І зіде сонце, та що освітить його проміння?.. І повінить вітри на всі чотири сторони світу, та що рознесуть вони – пілок рослин, чи вбивцеві стронцеві хмарі? І потечуть ріки в моря, та чи скинеться в їх глибини риба і чи чайка чернє крилом по їх радонуклідних водах?..

26 квітня 1986 р. Україна. Київ.

Ах, та весна десятилітньої давності! Щедра, квітуча, запалила – вся в розмаю, в бурлінні земних соків. Здавалось, то вітальна сила всього супого квапиться заявити про себе, запніти білим маревом вишень, розсипатися по довкіллю сп'янілих тъхканням солов'їв. Природа розкошувала, як ніколи, ніби передбачавши співом потасмним еством, що дей несамовито буйний празник її розкошування в чомусь вже останній. Нікто не пригадував, що зелень була така яскрава й соковита.

І тоді повіяла Чорнобіль. Шо прикметно, він входив в належиття зовсім по-своєму. Словачку, як почутний, прочитаний, переказаний кимось факт ствердження крупної неподалік на ЧАЕС, тобто, якщо ніби

й далеке від тебе, однак вже вільяло на твою долю. Та от тільки я? Чим? Цього ніхто достеменно не знат, разоми на кожному кроці про радіаційну обстановку відавалися «реальними», нерідко нам приходили думки, що все це – тільки сочний компар, опей таким усміхненим погожі дні – і ратнотом чайт в собі якус там невидиму, абсолютно невідчути небезпеку? Сама свідомість становила цюмо/опр. Був певний психотичний бар'єр, який важко – чи страшно? – було кожним переступити і врепті повірити, сприйняти це як дійсність, з якого вітепер треба жити і якийсь там способ достосовуватися до неї. Це був дивний і віночес первово тригножний психологічний стан. Щось розцеплювало, розпадалося, гнуло, пешало просто на наших очах, а окреплити, що саме, було важко і це важче – забагнути. Часом відавалося, що то роздвояється твою свідомість – і ти тільки божеволіє. Часом же дійсність починає сприйматися як якась потойбічність, так ніби на екрані кольорового телевізора пропадали всі барви і хололо сере від думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, коли враз всі до одного плезорів, залишаючи по собі непроникнену сірість.

Потім ти якось непомітно для самого себе втягуваєшся в цю реальність застокійтив і від того ще більш фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

Коли й була паніка, то скоріш внутрішня, чи може то ложі просто соромились проявити свій страх у незвичних діях? І був ще гумор. Степінчичний. Ілко-чорнобильський неперевершений взіръ чорного гумору. І була ще абсолютно безглузда велотока миру, маршируючи якої пролягали по центральних площах ї Хрещатику. І піні тоді навіть на найдорожчих столичних

кою масою всії свої закапелки, плакало і сміялося. Життя точилася дали, намагаючись під'яти під себе аудиторії. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

25 квітня 1996 р. Польща. Познань. Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

25 квітня 1996 р. Польща. Познань. Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

Вчорі новий зал найбільшого з університетських аудиторій. Сьогодні вечів пам'яті тих подій лесістилтий давністі, що проходить під гаслом «Чорний стигмат Чорнобілля». На запрошеннях окрім програми – етограф з «Алокаціса» про «згороду Потіні», вірні Банана Златокудра «Чорнобильський медонні» і графічний знак-символ – чорний силует ... будильника. На стінах – літнічі конкурси малюнкі до цього вечора, поруч думки, що під кольором так насправді не таки вже й стікі, – у вітринах добрика літератури відомінної тематики з фондів університетської книгобірнії Фундації «Екологічна Бібліотека». В презелі запрошенні гості: Владислав Ілко-чорнобильський, Ежи Цепік, Анджей Павула, Єжи Зерб, кожен з них уособлює тут якусь галузь фальшивих повідомлень в райої телебачені, забитого, ніби в роках війни, біженцями залязінного вокзалу; машин-полівалок, що мили без кінця київські асфальти, гастрономів, екзотично заповнених на всіх рівнях своїх пошип-консервами з морською капустою, а ще батереми шляпок червоного вина «Каберне», що, як всі тепер знають, входить в раціон екіпажів атомних південних човнів.

КОРОНАЦІЯ ЯРОСЛАВСЬКОЇ ІКОНИ

«МИЛОСЕРДЯ ДВЕРІ» І СПАРХІЯЛЬНІ
ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ 400-ЛІТГЯ
БЕРЕСТЕЙСЬКОГО З'ЄДНАННЯ

Ярослав 16-18 серпня 1996 р.

«Радуйся, надіє беззадійних!»

Тисячі вірних нашої Церкви століттями заносили свої молитви прохання до Тебе, Пресвята Богородиці, склияючи свої голови перед Твоєю Чудотворного Іконою «Милосердя Двері».

Віднині за беззначені ласки і опіку над нашою Церковною бажаємо, за дозволом благословенням Його Святості Івана Павла II Папи Римського прикрасити нашу Чудотворну Ікону золотими коронами.

Тому теж широ запрошуюмо Всіх бути з нами в ці радісні для нашої Церкви дні.

Акт Коронації «Чудотворної» ікони «Милосердя Двері», попереджений торжественними лівденними моліннями, буде довершений

18 серпня 1996 р. в 10.00 год.

у Соборі Преображення Господнього в Ярославі

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ

6 серпня (п'ятниця)

- 10.00 – Архієрейська Служба Божа (відкриття торжеств з участю Владик та священиків, посвячення пропалам'янтої дошки з «Бреве» Папи Івана-Павла II);
12.00 – Відкриття наукової сесії в Будинку культури (пл. А. Мікевича 5);
15.00 – Акафіст до Божої Матері;
16.00 – Служба Божа;
17.30 – Молебень до Пресвятої Богородиці «Милосердя Двері»;
- 18.00 – Вечірня;
20.00 – Концерт церковної музики;
21.30 – Повечеріє з прощесією лівкіль первів;
23.00 – Роздумування над молебним каноном до Пресвятої Богородиці;
- 24.00 – Служба Божа для молоді;
1.30 – Нічне чутання молоді при Чудотворній Іконі.

17 серпня (субота)

Вітасмо ювілярів

У Ярославі вроочистості пов'язані з коронацією ярославської ікони Божої Матері – «Милосердя Двері», на які буде організована пропа з окольин Лельковської, Пеняжної і Бранівської. Візід автокарами з Лельковської 15 серпня о 19.00. Під час відеозгаданої пропі буде можливість відвідати свої родні місцевості на Ярославщині та Любачівщині.

Зголослення про участь в пропі присилайте на адресу: Andrzej Orzechowski, 14-521 Lelkowo, tel. 44-744-22-22.

ВАРТО ПРИДБАТИ І ПРОЧИТАТИ

7.00 – Утреня;
6.00 – Служба Божа (Посвячення дошки з нагоди 400-ліття Берестейського З'єднання);
10.30 – Молебень до Богоматері;

11.30 – Служба Божа;
15.00 – Акафіст до Божої Матері;

16.30 – Служба Божа;
18.00 – Вечірня з літцею;

20.00 – Концерт церковної музики;

21.30 – Повечеріє велике;

24.00 – Пасхасас;

1.00 – Нічне чутання молоді при Чудотворній Іконі.

18 серпня (неділя)

6.00 – Утреня;

7.00 – Служба Божа;

8.30 – Молебень до Пресвятої Богородиці «Милосердя Двері»;

9.00 – Акафіст до Божої Матері;

10.00 – Пропесія з іконою до міста коронації (Ринок. Архієрейська Служба Божа - коронація Чудотворної ікони «Милосердя Двері»).

Побіч богослужіння в дніях 16-17 серпня 1996 р. проходять у Ярославі Наукова сесія «Пресвята Богородиця в духовному житті українців до 150-ліття Берестейської УПЦ», який підготується до 150-ліття Берестейської УПЦ. Всі потрібні інформації під адресою:

Rafał Grecko-Katolicka, p. w. Przemienienia Panańskiego ul. Cerkiewna 3, 37-500 Jarosław, tel. (0-10) 21-28-63.

Коли б була у Вас змога допомогти нам фінансово у підготовці торжеств, пожертвуйте просимо надсилати на банківський рахунок:

Rafał Grecko-Katolicka w Jarosławiu
RKO BP o/Jarosław, № r-ku 65618-34005-136

О. Богдан ПРАХ

БЛАГОВІСТ - сусільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія:
о. синкел л-р Святін Попович, Богдан Тхір - секретар редакції, с. Романа Пашков'як СНДМ, Любоміра Тхір (лт), Дарія Гаврилиця - технічна редакція.
Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.
Матеріали не замовлені не відхиляємо. В опріданах випадках застерігаємо собі право виправити і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікацій просимо вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

Сарепта '96

Слава Ісусу Христу! Молоді! Приятелі!

Парох парафії Покрови Пресвятої Богородиці у Команчі о. Іван Пілка, питомі Духовної семінарії та учасники попередніх молитовних зустрічей запрошують Вас (молоді середніх шкіл) взяти участь у релігійному таборі:

САРЕПТА '96 у Команчі

у дніх 22.07 - 3.08 1996 р.

Небайдужо з собою взяти: Святе Письмо, молитви, шатро, горнятко, ложку, піж та вилемку, співники з різного роду піснями, гітари (очевидно, хто вміє грати), 80 нових злотих.

Організатори планують провести багато спортивних змагань та розваги і бесіди при ватрі. Сердечно запрошуюмо!

До зустрічі в Команчі!

ПОВІДОМЛЕННЯ

У дніх 16 - 18 серпня цього року відбудуться у Ярославі вроочистості пов'язані з коронацією ярославської ікони Божої Матері – «Милосердя Двері», на які буде організована пропа з окольин Лельковської, Пеняжної і Бранівської. Візід автокарами з Лельковської 15 серпня о 19.00. Під час відеозгаданої пропі буде можливість відвідати свої родні місцевості на Ярославщині та Любачівщині.

Зголослення про участь в пропі присилайте на адресу: Andrzej Orzechowski, 14-521 Lelkowo, tel. 44-744-22-22.

Вічна й пам'ять!

Редакція «Благовіст», парафіяни з Гурова

7 березня цього року військов у вічність на 82-ому року життя

на 82-ому року життя

На хорії відбулося відпілля

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогатин. В рамках акції «Вісла» був виселений до Гурова-Лавельського. Під кінець 80-их років разом з дружиною виїхали до Кенізкина. Був дядьком у церкви в Ополі.

Ціле своє життя активно працював на ниві української культури. Від початку існування УСКТ був його членом, вірним читачем украйнських видань у Польщі.

Нехай польська земля буде Тобі, Друзже, пером!

односельчани та приятелі

Був мелканичем села Павлокома. Після пастушифікації села польським військом до 13 травня 1947 р. замінкав у селі Жогат